49e jaar. — Nr 95-96. Zaterdag, 16 Augustus 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's maandags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 16 AUGUSTUS 1902.

VAN ALLES WAT.

Het sluiten der scholen gaat in Frankrijk zijnen gang voort. 't is maar in Bretagne dat men nog niet heeft durven beginnen om dat het daar onmogelijk zal zijn, zonder bloed te storten, dat eerloos werk uit te voeren. Overal moet men deuren met geweld openbreken en zelfs openingen in de muren kappen om binnen te geraken, en dan worden de kinderen en nonnen buitengesleept of buiten gedragen. Ook heeft men op veel plaatsen nauwelijks de zegels op de gesloten scholen gebrokken of zij worden afgerukt en het gerecht zal nu moeten oordeelen of er nooch recht en wetten bestaan in Frankrijk of niet.

* *

Wie heeft nog niet gehoord van M. Edmond Picard, een vermaarden blauw-rooden advocaat te Brussel, die als hij van zijn roetje is geraakt reeds veel dwasheden heeft uitgekraamd, maar die soms toch heele wijze woorden spreekt.

Onlangs drukte hij, in een Brusselsch dagblad, zijn oordeel uit over de verkwijnende liberale partij en schreef :

« Wat gaat er geworden van die ongelukkige liberale partij, verminkt wezen, planeet uit hare loopbaan geslingerd ?

« Het is zonneklaar : gelijk de kalfszwezerik verdwijnt, opgeslorpt in de organen van het grooter wordend dier, zoo gaat zij zich versmelten gedeeltelijk in 't klerikalisme, gedeeltelijk in 't socialisme, en er zal enkel nog de gedachtenis van overblijven !

« Op hare deur mag men schrijven deze woorden van Dante : « Gij die hier binnentreedt, verlaat alle hoop ! Het is zelfs eene deur zonder huis. »

Het liberalendom verkwijnt, het verdwijnt, zegt M. Picard, gelijk de zwezerik van het kalf.

Ja, het liberaaldom verkwijnt en verdwijnt alhier gelijk elders ! Arme liberale partij ! .. eens zoo machtig en nu tot eene bijna onbeduidende kliek vervallen, die haar kraam door eigene krachten, zonder door de rooden geholpen te zijn, niet meer kan recht houden ! .... Arme liberale kliek, deur zonder huis, wij hebben medelijden met uw droevig lot ! ...

* *

't Is geen wonder dat er vele overtuigde liberalen zijn, die van geene verwereldlijking der Gasthuizen weten willen. 't Zijn zij die weten wat sommige wereldlijke ziekendiensters weerd zijn, vergeleken bij onze Gasthuisnonnen.

In de Gasthuizen van Auxerre, in Frankrijk, die onlangs verwereldlijkt werden, heeft men, volgens de plaatselijke dagbladen melden, er deze dagen weer een staaltje van gehad. Verbeeld u dat de wereldlijke ziekendiensters dier gestichten hun ontslag hebben ingediend, onder voorwendsel dat zij, ten gevolge der uitbarsting eener besmettelijke ziekte, met werk overlast waren.

Men kan licht raden, dat het vooral uit vrees voor het gevaar der besmettelig is dat die moedige verpleegsters hunnen post verlieten, dan, wanneer zij er het meest noodig waren.

Dit moet ons echter niet verwonderen : hunne zending tegenover de lijdende aanzien de wereldlijke ziekendiensters als eene gewone bediening, waartoe zij enkel getrokken worden door 't vooruitzicht van 't loon dat er aan verbonden is ; de Gasthuisnonnen en liefdezusters integendeel, vatten hunne zending op buiten alle persoonlijk en stoffelijk winstbejag, enkel en alleen uit geest van naastenliefde en zelfopoffering.

De godsdienst alleen kan zulke edele gevoelens inboezemen ; de godsdienst alleen kan de wilskracht en de geestelijke sterkte geven om ze trouw na te leven.

Het feit waarvan de Gasthuizen van Auxerre getuigen waren, is echter van aard om de weerde van den wereldlijken ziekendienst in zijn waar daglicht te stellen. Hij zal er geene voorstanders bij winnen, gelukkiglijk !

De vlaamsche boer.

Over eenigen tijd schreef M. François Coppée, lid der Fransche Academie, een fraai portret van den Franschen boer :

« De boer is de echte Franschman van Frankrijk ; hij is opgegroeid op de plaats waar hij ontsproten is, gelijk de boom van de streek ; gelijk de eik, als het in Bretanje is ; gelijk de olijf, als het in Provence is. Fouten en gebreken heeft hij, zooals wij allen ook hebben ; maar hij bewaart veel beter dan de stedelingen de deugden, die de krachten uitmaken van een volk en een ras. Bij wien vindt men zoo ongeschonden de gehechtheid aan den geboortegrond, de liefde voor de familie, den eerbied voor de overlevering, den moed in den arbeid, het geduld in het lijden, de vervulling van den maatschappelijken plicht ? Het is in de diepte van het boerenland dat de schat en de wijsheid van ons Frankrijk begraven zijn. »

Maar als dat waar is, wat moeten wij dan schrijven van onzen « Vlaamschen boer ? »

—

Nu dat alle nieuwsbladen een woord reppen over de ontvolking van Frankrijk, welke door de laatste statistieken duidelijk bewezen wordt, maakt een liberaal blad eene vergelijking tusschen Vlaamsch België en de landbouwstreken van het Fransche land, op de volgende wijze :

« Over vijftig jaren bevond zich Vlaanderen in een zeer benarden toestand. Van 1846 tot 1856 was het overschot der geboorten op de sterfgevallen slechts 1,4 per duizend inwoners.

Maar op Vlaanderens betrekkelijken armen bodem woont een krachtig en mannelijk volk, dat den arbeid niet vreest.

Het heeft den ophrengst van dien bodem vermeerderd door eene kracht dadige en onverpoosde bebouwing ; geene nijverheid kunnende inrichten, heeft het alle slach van kleine en middelmatige nijverheid te baat genomen.

Niet genoeg grondstoffen bezittende, bestelt ze het vlaamsche volk in alle streken der wereld : het katoen in Amerika, het vlas in Rusland, de hennep in Indie, de zijde in China, het leder in La Plata, de caoutchoue en ivoor in Afrika, en vertieuvoudigt er de waarde van door kunstigen arbeid.

Het Vlaamsche volk heeft de zon van het zuiden niet tot zijnen dienst ; maar het bedekt honderden hectaren met glazen broeikassen, waarin het in alle jaargetijden de zeldzame bloemen der keerkringen, alsmede sappige perziken en druiven wint, die het vervolgens door gansch Europa ter markt brengt.

Het hangt van Frankrijk af, wiens bodem zoo rijk verscheiden is, dat wijnbergen, prachtige stroomen en havens van eerste klas bezit, zijnen rang terug te winnen.

De bevolking van Vlaanderen bereikt tegenwoordig 293 inwoners per vierkanten kilometer. Als Frankrijk zoo bevolkt was, zoo het 157 millioen Franschen tellen.

—

Wat dunkt u daarvan lezers ? Dat is het oordeel van een liberaal blad ! Wij voegen er bij dat men hetzelve zou kunnen zeggen van gansch Vlaamsch België, natuurlijk met iets verschil, volgens de streek.

Daar woont een *krachtig* en *manlijk volk*, zegt de liberaal ; maar hij vergeet er bij te voegen, dat het een *christen* volk is, in merg en been.

Wat denken nu van vroegere liberale spreuken, ouder andere, dat het vlaamsche volk verstompt is door de bijgeloovigheid ? En van socialistische, dat het verdierlijkt is in de « slavernij van kapitaal » ? Allemaal praatjes voor den slaap !

—

De Vlaamsche boer laat die wijsneuzen kazelen.

Hij gaat voort met zijnen landbouw en kleine nijverheid en zorgt voor zijn huisgezin. Hij gelooft in een ander leven, hij vreest den moeitevollen arbeid niet, hij onderhoudt de tien geboden ; hij perst eindelijk de bewondering uit eene liberale pen, die hem verheft boven den Franschen boer, nochtans zoo zeer geprezen door M. François Coppée.

Dank aan zijn oud christelijk geloof en dank zij aan zijne oude Diersche taal, is het Vlaamsche volk tot dusverre ontsnapt aan de onzedelijkheid zijner Zuidernaburen.

Vlaamsche boeren, opgepast !

Blijft trouw aan uw verleden :
Blijft steeds uw vlaamschen oorsprong waard
Weest Vlaamsch van hart en Vlaamsch van aard ;
Weest Vlaamsch in uwe spraak en Vlaamsch in uwe zeden.

Leelijk !

Wat het is ?
Oordeel.

Op deze aarde leven zoovele menschen, die er geroepen zijn om op het wereldtooneel eenige rol te vervullen, hoe gering of hoe grootsch zij ook wezen mogen.

Alzoo zijn er velen die, of wel eenig talent, wat bekwaamheden bezitten, of ook zeer begaafd en schrander zijn.

Menigvuldige kunstenaars worden aangetroffen, die, door hunne puike gewrochten en meesterwerken, de menigte verbazen ; talrijke geleerden verlichten het menschdom door hunne uit wijze ondervinding getrokken lessen en de schitterende ontdekkingen welke zij deden op allerlei grootsch gebied.

Hoogst beldhaftige mannen en vrouwen dwingen de bewondering af hunner tijdgenooten en der verre nakomelingschap. Wijze staatslieden en vorsten werden door hunne onderdanen, om hun schander en heilzaam bestuur, geprezen en geloofd.

Dan, eenvoudige werkers verdienden, om eenig nuttig en goede vruchten afwerpend streven, lof en dank.

Gerioge lieden bewrochten het, dat zij veel goeds konden stichten en eene schoone, alhoewel nederige, rol in de samenleving vermochten te vervullen.

En alzoo bleek het, dat iedereen door het Opperwezen met eenige talenten was bedeeld, welke hij moest aanleggen om goede renten voort te brengen, om ook een weinigtje goed te doen waar hij kon, rondom hem in wijden of nauwen kring.

Alzoo blijkt het nog dat niemand zich veel beroemen mag, door zijn eigenzelven te zijn geworden hetgeen hij is van groot, geleerd, bekwaam en machtig, want voorwaar iedere mensch kreeg eenige begaafdheid en, kon hij ze met goede gelegenheid ten gepasten stonde in het werk stellen, klom op tot faam en eerbewijs, kwam tot grootheid en voorspoed te stijgen.

Maar wat nu leelijk was — en nog altijd blijft, dat is de verwaande opgeblazenheid, de hoovaardige aanmatiging van den mensch, waardoor hij zoo menigmaal zijn werk jammerlijk bederft.

Het is wel diep te betreuren dat men niet meer de noodzakelijkheid begrijpt van de *nederigheid*, die verplichtend is, en de heilzaamheid van alle aanmatigende verwaandheid van kant te stellen.

Niet omdat nederigheid de ware verdienste kenmerkt, maar omdat niemand zich verhoovaardigen moet over hetgeen hij kent of kan, en wij allen behoeven indachtig te zijn dat een mensch maar een mensch is, flauw en zwak uit zijne eigene natuur.

Wij moeten wel in ons geheugen houden, dat nooit iets door den mensch is geschapen geworden, al maakte hij nog zulkdanige heerlijke gewrochten.

Alles wat door het menschdom werd voortgebracht, is hetgeen hij van de natuur heeft afgekeken en angeleerd. Hij is de talentvolle *Kopist*, niet de schepper, en geenszins moet het ons verbazen te vernemen uit den mond van groote geleerden, dat zij de wetenschap slechts bezitten, om te bestatigen dat zij nog niets weten.

Willen wij dus genoegen hebben in hetgeen — het weze groot of klein — dat wij kunnen, kennen of verrichten, dat wij in aandacht nemen nooit eenige *pretentie* te koesteren, maar enkel volhardend te werken tot nut en goed voor het algemeen en tot gelukkigmakende zelfvoldoening in ons werk voor ons eigen.

Aanmatigende verwaandheid en hoovaardij zijn leelijk en bederven alle goede daden.

Katholieke Volksbond

VAN HET ARRONDISSEMENT

Tongeren-Maeseyck

STANDREGELS.

DOEL EN SAMENSTELLING.

Art. 1. — De Katholieke Volksbond van het arrondissement Tongeren-Maeseyck heeft voor doel de godsdienstige en stoffelijke belangen van het land en van net arrondissement te handhaven.

Hij bereikt dat doel, hetzij met de kiezing te verzekeren van de kandidaten die het beste gevoegd zijn om het programma van den Volksbond te doen zegepralen, hetzij bij middel van de drukpers, van voordrachten of van alle andere geschikte werking.

Art. 2. — Kunnen deel maken van den Katholieken Volksbond, al de kiezers die Huisgezin en Eigendom eerbiedigen, en den Godsdienst als den noodzakelijken grondslag der Maatschappij erkennen.

Art. 3. — Met lid de worden van den Volksbond, verbindt men zich, in tijd van kiezingen, de kandidaten te ondersteunen welke in naam van den Volksbond uitgeroepen worden.

Art. 4. — De Volksbond is ingericht per kanton en per arrondissement.

KANTONALE VOLKSBONDEN.

Art. 5. — In ieder kanton bestaat een kantonale Katholieke Volksbond.

Art. 6. — In ieder gemeente bestaat eene afdeeling van den kantonalen Katholieken Volksbond. Zij draagt den naam van de gemeente.

Twee of verscheidene gemeenten kunnen nochtans, bij uitzondering, gezamentlijk eene afdeeling uitmaken.

Art. 7. — Zijn werkende leden van de gemeentelijke afdeeling, en bijgevolg van den kantonalen volksbond, al de kiezers der gemeente welke de tegenwoordige standregelen aankleven.

Zijn eereleden, al de personen die de tegenwoordige standregelen aankleven, en zich verbinden den Volksbond ter hulpe te komen door eene jaarlijksche geldstorting van ten minste één frank.

Al de eereleden mogen de vergaderingen bijwonen.

Nochtans alleen de kiezers hebben stemrecht en kunnen deel maken van het bestuur of als afgevaardigden gekozen worden.

Art. 8. — Werkende en eereleden worden door het bestuur der gemeentelijke afdeeling aangenomen. Leden niet aangenomen door het gemeentelijk bestuur kunnen in beroep gaan bij het arrondissementbestuur dat uitspraak zal doen, na de besturen van kantonale en gemeentelijke afdeelingen, alsook het belanghebbend lid, gehoord te hebben.

Art. 9. — De gemeentelijke afdeeling wordt geleid door een bestuur, bestaande uit een zeker getal leden, volgens het getal kiezers die deelmaken van de afdeeling.

Iedere gemeentelijke afdeeling stelt dat getal leden volgens goeddunken vast.

Art. 10. — Daar waar leden van den Volksbond geschaard zijn in maatschappijen, van welken aard zij ook zijn, hebben die leden recht, indien zij het verlangen, op eene rechtstreeksche vertegenwoordiging in het bestuur.

Het getal leden van het bestuur op hetwelk die maatschappijen zullen recht hebben, zal vastgesteld worden volgens het getal leden dat die Maatschappij in den bond telt.

Het is wel verstaan dat geen lid tweemaal mag stemmen voor de kiezing der bestuurleden. Een lid, dat deel zou maken van verschillige maatschappijen, moet laten weten in welke dier vereenigingen het zijn recht wil uitoefenen.

Art. 11. — De algemeene vergadering van de gemeentelijke afdeeling bestaat uit al de leden van de afdeeling.

Art. 12. — De algemeene vergadering van den Kantonalen bond bestaat uit de afgevaardigden der gemeentelijke afdeelingen.

Iedere gemeentelijke afdeeling kiest een afgevaardigde per twintig leden, of breuk van twintig, bestaande minstens uit vijf leden.

De leden geschaard in maatschappijen hebben recht, indien zij zulks verlangen, op een deel der afgevaardigden, in evenredigheid met hun getal. Die afgevaardigden worden gekozen zooals vastgesteld is in artikel 10 voor de leden van bestuur.

Art. 13. — De algemeene kantonale vergadering noemt in haar midden een bestuur, bestaande uit één lid per tien afgevaardigden of breuk van tien.

Art. 14. — De leden van den provincialen raad, door de kantonale bonden voorgedragen en door hunne tusschenkomst gekozen, maken van rechtswege deel der besturen dier bonden, doch hebben maar raadgevende stem voor al wat voorstelling van kandidaten voor den provincieraad aangaat.

Deze laatste bepaling geldt ook voor alle personen die zich als kandidaten voordragen.

ARRONDISSEMENTS VOLKSBOND.

Art. 15. — De arrondissementsbond bestaat uit de leden der negen kantonale bonden.

Art. 16. — De algemeene vergadering van den arrondissementsbond bestaat uit al de afgevaardigden der gemeentelijke afdeelingen.

Art. 17. — De arrondissementsbond wordt geleid door een bestuur bestaande uit de negen kantonale besturen.

Art. 18. — De leden voor Kamer en Senaat, door den arrondissementsbond voorgedragen, en door zijne tusschenkomst gekozen, maken van rechtswege deel van het bestuur van den arrondissementsbond, doch hebben maar raadgevende stem voor al wat voorstelling van kandidaten aangaat.

Deze laatste bepaling geldt ook voor alle personen die zich als kandidaten voordragen.

(Wordt voortgezet.)

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

De derde en laatste dag der **Vlaamsche Kermis** is niet minder schitterend dan de twee eerste geweest. Zondag waren dogmaals de ruime lokalen der Concordia opgepropt van volk. Nieuwe en groote bijval voor de zoo talrijke en zoo verscheidene aantrekkelijkheden van het feestplein. De menigte volk was zoo groot dat het moeielijk was de schouwburgen, koffiehuizen en andere kermisinrichtingen binnen te treden.

Het buitengewoon welgelukken der Vlaamsche Kermis strekt tot de grootste eer aan hare inrichters. Met recht mogen zij fier over hun werk zijn.

Zondag moet er dogmaals veel geld ingezameld zijn.

Eer aan de inrichters van dit prachtig feest. De bijval die hunne onverpoosde poginngen bekroond heeft zal hen voorzeker, een aanvuur, aansporen eene proefneming te herbeginnen die zoo eerste maal, zoo uitstekend gelukt is.

Ville de Tongres.

FESTIVAL INTERNATIONAL PERMANENT

DIMANCHE 24 août 1902

Kiosque : — *Rue de la Plaine.*

A midi : Concert par la chorale mixte « Onder Ons » d'Anvers ; 32 exécutants.

A 2 heures : Concert par les fanfares « Les Mélomanes » de la petite Gâte de Léau, 35 exécutants.

A 3 heures : Concert par la chorale mixte « Royale Sétésia » de Seraing, 30 exéc.

A 4 heures : Concert par la chorale « les Amis réunis » de Glain, 120 exéc.

A 5 heures : Concert par la chorale « les Orphéonistes » de Montegnée, 50 exéc.

A 5 heures 30 : Concert par la chorale « la Ganloise » de Liége, 45 exéc.

Kiosque : — *Coin de la rue de Coninxheim et de la rue du Jaer.*

A midi : Concert par la chorale « Cercle la ligne droite » de St-Remy-Argenteau, 40 exéc.

A midi et demi : Concert par la chorale « l'Union fait la force » de Housse, 40 exéc.

A 2 heures : Concert par les fanfares de Zolder, 35 exéc.

A 3 heures : Concert par « l'Union chorale » de Fexhe-le-haut-Clocher, 40 exéc.

A 3 h. 30 : Concert par la chorale « Ste Cécile » de Lens St-Remy, 30 exéc.

A 4 heures : Concert par les fanfares de Villers-l'Evêque, 40 exéc.

A 5 h. : Concert par les chœurs « Liégeois » de Liége, 40 exéc.

Kiosque : — *Rue du Jaer, (près du Pont).*

A midi : Concert par la chorale « Ster der Toekomst » de Maestricht, 30 exéc.

A 2 heures : Concert par la chorale « Zucht naar Voortuitgang » de Hasselt, 50 exéc.

A 2 h. 30 : Concert par l'harmonie « les Enfants de la cour Pépin » de Herstal, 40 exéc.

A 3 heures : Concert par la chorale « les Echos d'Orphée » de St-Nicolas les Liége, 30 exéc.

A 3 h. 30 : Concert par l'harmonie de St-Pieter les Maestricht, 35 exéc.

A 4 h. 30 : Concert par la chorale « la Renaissance » de Chênée-Seraing, 30 exéc.

A 5 heures : Concert par les fanfares d'Overpen, 30 exéc.

Dimanche 14 septembre, 4e journée du festival.
Dimanche 21 septembre, 5e journée du festival,
ET TIRAGE DES PRIMES : **1000 fr.**

Othée. — MOORD. — *(Nadere bijzonderheden).* — *Zie Postrijder* van dinsdag. — In den nacht van Zondag op maandag gingen vier personen van Othée samen naar huis.

Op zeker oogenblik waren twee van hen voorgegaan ; na eenigen tijd, bemerkende dat hunne twee gezellen niet achterkwamen, keerden zij op hunne stappen terug.

Zij vonden den genaamden Collard in het midden der straat liggen ; hij had eenen dolksteek in de rechterzijde bekomen ; hij verloor veel bloed en had den doodsreuchel in de keel.

Het slachtoffer werd in de herberg Depas gedragen ; een bijgeroepen dokter kon enkel den dood bestatigen.

De gendarmen, van het gebeurde verwittigd, gingen onmiddelijk den gezel van het slachtoffer opzoeken. Het is zekere Decroisson ; men vond hem tehuis en hield hem aan.

Niemand gaf antwoord, tot Hankey, naar beneden ziende, uitriep :

— Ik zie niets van een zeil. Maar er zijn eenen hoop witte wolktopkens, die het mij verduiveld lastig maken en waar wel iets tusschen of achter steken kan.

Caldwell sprong als eene pad van de verschansing op het dek, raapte zijnen hoed op en drukte hem op zijn hoofd.

— Is dat nu het land van uw eiland, Trollope ? vroeg hij. Dan maak ik u mijn compliment ! Ge hebt ons meesterlijk gevaren !

Trollope sloeg met een schamper lachje de hand aan zijne klak.

— Maar er is geen schip, ging Caldwell voort. Als Saunders niet daarginds achter die wolkenbank verscholen zit, dan heeft hij of den koers gemist, of hij is in den storm naar den kelder gegaan ?

Verscheidene anderen verdrongen zich nu rond Trollope, schudden hem de hand en wenschten hem geluk over zijne bekwaamheid als eerevaarder.

— Het is wel wat vroe, om te beweeren, dat de brigantijn den koers heeft gemist of naar den kelder moet zijn gegaan, omdat wij haar nu niet zoo dadelijk zien, zegde Trollope. Zie eens aan, het geheele eiland zelf is op zijn best nog nauwelijks zichtbaar.

Hankey, met den kijker in de hand, kwam naar beneden, feliciteerde Trollope op zijne beurt en zegde :

— Het eiland is er, maar geen schip, hoewel de horizont met kleine wolkenkoppes gekarteld is als de tanden van eene zaag.

— Dat is wel waar, zegde Burn. Dat witte daar ginds, recht achteruit, zou wel het topzeil van een fregat kunnen wezen.

— Als er geen brigantijn is, zegde Trollope, plaats nemende op de kajuitstrap, terwijl al de anderen, behalve Caldwell, zich rondom hem schaarden, als er geen brigantijn is, dan zal men mijn plan moeten opvatten. En waarom ? Omdat het een geval van goedrakelijkheid is. Wij zullen er om loten, wie van ons er in de barkas zullen gaan en wie er bij het goed aan wal zullen blijven.

— Ik ben er tegen, hij gond te begrijpen en onder iemands bewaring te laten, onverschillig van wien, zegde Weston.

— Er is een gewicht van zooiwat veertig centenaars, antwoordde Trollope koel. Denkt ge, Patrick, dat de man of de mannen, die wij zullen achterlaten, terwijl de anderen een plaatsvervanger gaan halen voor de Rivet met dat vrachtje op den loop zullen gaan ?

— Neen, zegde Weston ; maar dit is eene kolossale onderneming, een geducht vraagstuk geweest, waarvan sommigen van ons nog mosterd kunnen eten. Hoe dan ook, mijn aandeel is voor mij een fortuin, en ik verkies het in niemands bewaring te geven.

Caldwell stiet een instemmend grommen uit. Ook Johnson en Shannon aan het roer schenen Weston's opvatting te deelen.

— Maar, beste jongen, hernam Trollope, kalm maar beslist, wilt ge dan, in geval de brigantijn niet opdaagt, het goud in die boot daar laden ?

— Ik wilde alleen dit zeggen, antwoordde Weston driftig, dat ik mijne fortuin niet onder de hoede van een ander achterlaat.

— De barkas zou te diep geladen zijn, zegde Davenire.

— Ik heb haar gemeten. Zij kan gemakkelijk zes ton dragen, antwoordde Weston.

— En hoe dan als iemand ons praait ? vroeg Cavendish. Een schip ziet eene scheepsbarkas vol menschen en komt uit puur medelijden op ons af. Wat dan ? Het achttien van die erg verdacht uitziende kistjes in ons midden ! Wat dan gezegd ?

— Wij kunnen altoos den boeg afwenden. Wij behoeven ons niet te laten praaien, als wij het niet verkiezen, wierp Weston tegen.

— Praatjes voor niets, sprak Trollope schamper. De kans van samen te verdrinken, met goud en al, of van opgepakt te worden, lacht mij volstrekt niet toe !

— Maar waarom kunnen wij dit schip niet gebruiken, als de brigantijn ons in den steek laat ? riep Shannon van het roer.

— Dit schip ? riep Davenire. En denkt ge dan dat er naar de *Queen* van kapitein Benson ooit geen baan meer kraaien zal ? Gesteld eens, de passagiers worden opgevischt... denkt ge dat die den mond zullen houden ? Denkt ge dat er geen alarm zal worden geslagen, geen nasporing zal worden gedaan ?

— Ik stel voor, al dit gerass te staken totdat wij het eiland voor onze oogen hebben en zien kunnen of de brigantijn er is, of niet ? riep nu Cavendish.

Dit was een verstandige raad, die ook opvolging vond. Men begaafde zich tot scherp uitzien. Den vorigen dag waren, met hulp van William en Harry den Deen, de beide ankers klaar gemaakt, geen onnoodige voorzorg, want men bevond zich in een weinig te vertrouwen vaarwater. Men was namelijk het eiland niet van de zuidzijde, maar van de noordzijde genaderd, waar op de kaart, hoewel zeer vaag, een aantal gevaarlijke banken en riffen aangeduid stonden.

Straks klom op zijne beurt Trollope, met den kijker gewapend, in de mars. Hij zag eerst maar het eiland, dat hij onmiddellijk zag, eene waaiig blauwe massa als drijvende op den Oceaan.

Kapitein Trollope bleef tamelijk lang daar boven. Hij was een schurk, maar tevens een man van verbeelding en smaak, en dus kon hij niet nalaten het prachtige lichtspel op zee en wolken bij den gloed der ondergaande zon te bewonderen. Doch wat hij het allerliefst daar bad gezien, de masten van een schip, en dat zag hij niet.

Het zou ontzettend zijn, dacht hij, terwijl hij langzaam afdaalde, als Saunders er werkelijk niet was. Zonder op de tot hem gerichte vragen te antwoorden, begal hij zich naar de kajuit, om betreffende Halloran-eiland nog eens iets na te slaan. Doch het aanwezige kaartje was te klein om eenig denkbeeld te geven van bestaande bochten of baaien, die als haven zouden kunnen dienen.

Hij sloot dus het boek, zich troostende met de overweging, dat zij eerst den volgenden dag, nadat zij het eiland geheel zouden hebben omgezeid, met volkomen zekerheid tot het al dan niet aanwezig zijn van de brigantijn zouden kunnen besluiten.

De wind draaide en liep ook tegen zonsondergang wat krachtiger uit, zoodat men zeil moest reeven.

MM. Storr en Dent hadden een paar voortreffelijke zakteleskopen achtergelaten. Bovendien hadden de negen heeren eene zeer schoonen zeekijker gevonden in mevrouw Peacock's hut. Deze instrumenten, en niet minder de exemplaren uit de salatenschap van kapitein Benson zaliger, waren dezen namiddag en avond sterk in trek, vooral toen het eiland langzamerhand begon te doemen, als een gekleurde zeepbel, zachtkoen van blauw in groen versmeltend.

De wind vaagde de wolken weg, die hoog omhoog voorbijdreven. Geen gezichtsbedrog dus nu meer mogelijk. Voor de teleurgestelde blikken strekte zich eene klare, scherp afgetekende kimlijn uit, aan welke geen schim van mast of ra zich vertoonde.

Nu ook, zoolang er nog daglicht aan den hemel was, en het eiland nog slechts een veertien, vijftien mijlen verwijderd lag, kon men met behulp der kijkers de uitgestrektheid van het land en het karakter der kust wat beter beoordeelen. Het eiland, ongeveer twee mijlen lang, scheen dicht met woud begroeid. Het reis slechts weinig boven den waterspiegel en werd geheel door eene witte branding omzoomd. Zoet water, dit liet de aanwezigheid van zooveel geboomte vermoeden, zou er zeker wel te vinden zijn.

Tot zoover alles goed. Een onbewoond eiland met hout en water, wat kon men al beter verlangen ? Maar de hoofdzaak voor het negental, de brigantijn.

Waar was de brigantijn ?... Deze bange onzekerheid verdoofde alle opgewektheid uit in de negen harten. Waar was de brigantijn ?

— Als wij moeten afdeinzen zonder eens om den hoek te hebben gezien, zegde Davenire tot Trollope, dan zullen wij van angst en spanning den ganschen nacht geen oog kunnen toedoen.

— De schemering ligt al op het water, zegde Trollope. Het is spoedig donker in deze breedte. Daarom moeten wij het schip binnen het eerste half uur wenden. Ik vertrouw mijzelf op geen duim meeder dan tien mijlen van de kust, en zoodra wij gezwenkt hebben, zal ik het lood eens uitwerpen.

Burn kwam aangedrenteld.

— Waarom is er niet een signaal afgesproken ? zegde hij. Laat ons een paar vuurballen afsteken ?

— Saunders zal ons niet kunnen antwoorden, meende Trollope. Hij stond een oogenblik in gedachten en zegde toen :

— Maar uw gedacht is nog zoo kwaad niet, Alec. Ik wilde dat gij nooit dwazere invallen hadt. Wij konden het eens proberen. Davenire. Baat het niet, dan schaadt het niet.

— En hoe zou het gaan, bromde Caldwell, die met gekruiste armen en rollende oogen tegen den bezaanmast leunde, wat zoudt gij doen, als Alec's vuurwerk eens iets lastigs op ons deed afkomen, iets, dat ineens uit het donker ons op het lijf zou vallen, vóór wij tijd hadden gehad om de barkas te laden en ons uit de voeten te maken ?

— Wat voor een ding zou dat dan wel wezen ? vroeg Trollope.

— Wel, kruist er nooit eens een oorlogschip hier in de buurt ? gromde Caldwell.

— Dike heeft gelijk ! riep Trollope na eenig nadenken, hoewel ik niet bang ben voor zijn oorlogschip. Maar onze vuurpijlen zouden den een of anderen ouden, verrotten walvisvaarder kunnen aanlokken, en hoe minder toekomstigen, van welken aard ook, wij nu hebben, des te beter voor ons. De *Queen* is gauw herkend, en gauw beschreven, en wij moeten alles vermijden, wat ten gevolge zou hebben dat er jacht op ons wordt gemaakt.

Uit al dit weifelen en beraadslagen, dit voorstellen en verwerpen, bleek ook hier weder de waarheid van het : zooveel hoofden zooveel zinnen. Elk der negen mannen had eene eigen zienswijze, en elk hunner wantrouwde al de anderen als dieven en schurken. Het was moeilijk, zich voor te stellen, hoe het beschikken over den buit ooit met gemeenschappelijk goedvinden geschieden zou, en nog moeilijker, hoe elk dezer schavuiten zijn aandeel in de geweldige massa goud, die meer dan twee ton woog, ooit op de kust van een beschaafd land in veiligheid zou kunnen brengen.

XXVII.

De avond was donker en zonder maan. Men vertoonde geen lantarens en hield scherper uitkijk, terwijl het schip op ongeveer tien mijlen van het eiland kruisende bleef. Elke ontmoeting was ongewenscht, behalve met de brigantijn. Maar de brigantijn liet zich niet zien.

— Maak er maar staat op, zegde Shannon tot Caldwell, dat de brigantijn er niet is. Denkt ge dat Saunders ons al niet lang gesnapt zou hebben, als hij op of achter het eiland was ? Ik blijf er bij : hij heeft of den koers gemist, of hij is naar den keiser.

— Hang u op, snauwde Caldwell, die hem gelijk moest geven.

De lamp brandde flauw in de kajuit, waar de mannen bijeenzaten, zich tegoeddoende aan champagne, sherry en cognac, aan hesp, beschuit en tóóg uit doozen, trachtende aldus den tijd te verdrijven en hunne zinnen te verzetten.

(Wordt voortgezet.)

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

20ste VERVOLG.

— Land, ho ! riep kapitein Trollope.

— Waar ? schreeuwden de kerels op de kampanje, trappelend van opwinding.

— Waar, Dike ? riep Trollope naar omhoog.

— Ik wou dat er een ander daar boven zat, bromde Shannon. Wat heeft dat muildier lang werk om antwoord te geven ! Waarom is hij niet gestorven, toen hij die beroerte kreeg ? Hij is niet te goed om te sterven, zou ik meenen !

— Daar ! antwoordde nu Caldwell, met den arm in de eene richting wijzende, ongeveer drie strekken aan lij.

Hankey sprong van de kampanje, klauterde als een aap het want in, nam Caldwell het glas uit de hand, hield het even tegen zijne bogen en barste los in een jubelen : Hoera ! — In zijne haast had hij Caldwell den hoed van het hoofd gestooten. De hoed, die van stroo was, dadderde op het dek, en de grimmige eigenaar daalde al vloekend naar beneden, log en langzaam als een beer.

— Hankey ! riep Trollope — siet ge iets van de brigantijn ?

— Daar ben ik juist naar aan het zoeken, antwoordde Hankey, rondom den gezichteinder bestrijkend met zijne loezen.

— Brigantijn ja het zicht ? schreeuwde Shannon van het voor.